

LEGENDE ROMÂNENEȘTI

Legende ale animalelor

Legende ale florilor

Alte legende despre natură

Legende istorice

Legende ale numelor de ape și de locuri

CUPRINS

LEGENDE ALE ANIMALELOR

Legenda albinei și a păianjenului	2
Legenda ariciului.....	4
Legenda cerbului	6
Legenda ciocârliei.....	9
Legenda lebedei.....	12
Legenda rândunicii.....	15
Ursul, vulpea și măgarul	18

LEGENDE ALE FLORILOR

Legenda florii-soarelui	20
Legenda ghiocelului.....	22
Legenda bujorului	24
Legenda inului	26
Legenda macului	28
Legenda nalbei și a vântului de primăvară.....	31

ĂLTE LEGENDE DESPRE NATURĂ

Legenda Babei Dochia.....	35
Legenda Mărțișorului	38
Legenda vântului.....	42

LEGENDE ISTORICE

Dreptatea lui Țepeș.....	44
Negru-Vodă și tătarii	46
Legenda Mănăstirii Putna.....	48
Ocaua lui Cuza.....	50
Stejarul din Borzești	52

LEGENDE ALE NIMELOR DE APE ȘI DE LOCI

Legenda Dochiei din Ceahlău	55
Legenda Bucureștiului	58
Legenda Dunării	60
Legenda Moldovei.....	52
Legenda Oltului și a Mureșului	64
Legenda Panaghiei.....	68
Legenda Someșului și a Crișului	70
Legenda Vrancei	73

LEGENDA ALBINEI ȘI A PĂIANJENULUI

Era odată o femeie sărmană, care avea doi copii, un băiat și o fată. Când au ajuns copiii mari, s-au gândit să plece în lume, să o ajute pe mama lor, care trudise pentru ei o viață întregă.

Băiatul a intrat ucenic la un țesător. Era isteț, iar țesătorului îi era de mare ajutor.

Fata a mers cale lungă, întrebând din sat în sat dacă nu are cineva nevoie de ajutor prin gospodărie.

Într-un târziu a ajuns într-un cătun de munte și a bătut la poarta unei case.

— Seara bună, boierule! N-aveți cumva nevoie de o mână de ajutor la treburi?

— Bună să-ți fie inima! Dacă stau și mă gândesc bine, chiar am nevoie de cineva care să-ngrijească de casa fiicei mele.

— Mulțumesc din suflet! zise fata, bucuroasă că și-a găsit de lucru.

Au trecut așa câțiva ani. Măicuța celor doi frați îmbătrânise și, simțind că nu mai are multe zile de trăit, a rugat un sătean care pleca în lume:

— Dacă în drumul tău îmi vei întâlni copilașii, roagă-i să vină să le dau cea din urmă binecuvântare, că multe zile nu cred să mai apuc.

Omul a plecat și, peste tot pe unde trecea, întreba de copiii femeii. După o vreme, a ajuns la țesătorul la care intrase băiatul ucenic. L-a găsit pe tânăr și i-a povestit despre rugămintea bătrânei. Dar inima băiatului nu s-a înduioșat.

— Ce să-i fac eu? E bătrână, știi. Îți mulțumesc că ai ajuns până aici să-mi dai veștile, dar nu vreau să bat atâta drum înapoi.

Omul, dezamăgit, a pornit în căutarea fetei, pe care a găsit-o slujnică în casa fiicei de boier. Când a auzit veștile drumețului, fata și-a luat plângând ziua bună de la stăpâni:

— Trebuie să plec înapoi acasă cât mai repede! Măicuța mea n-o să mai trăiască mult!

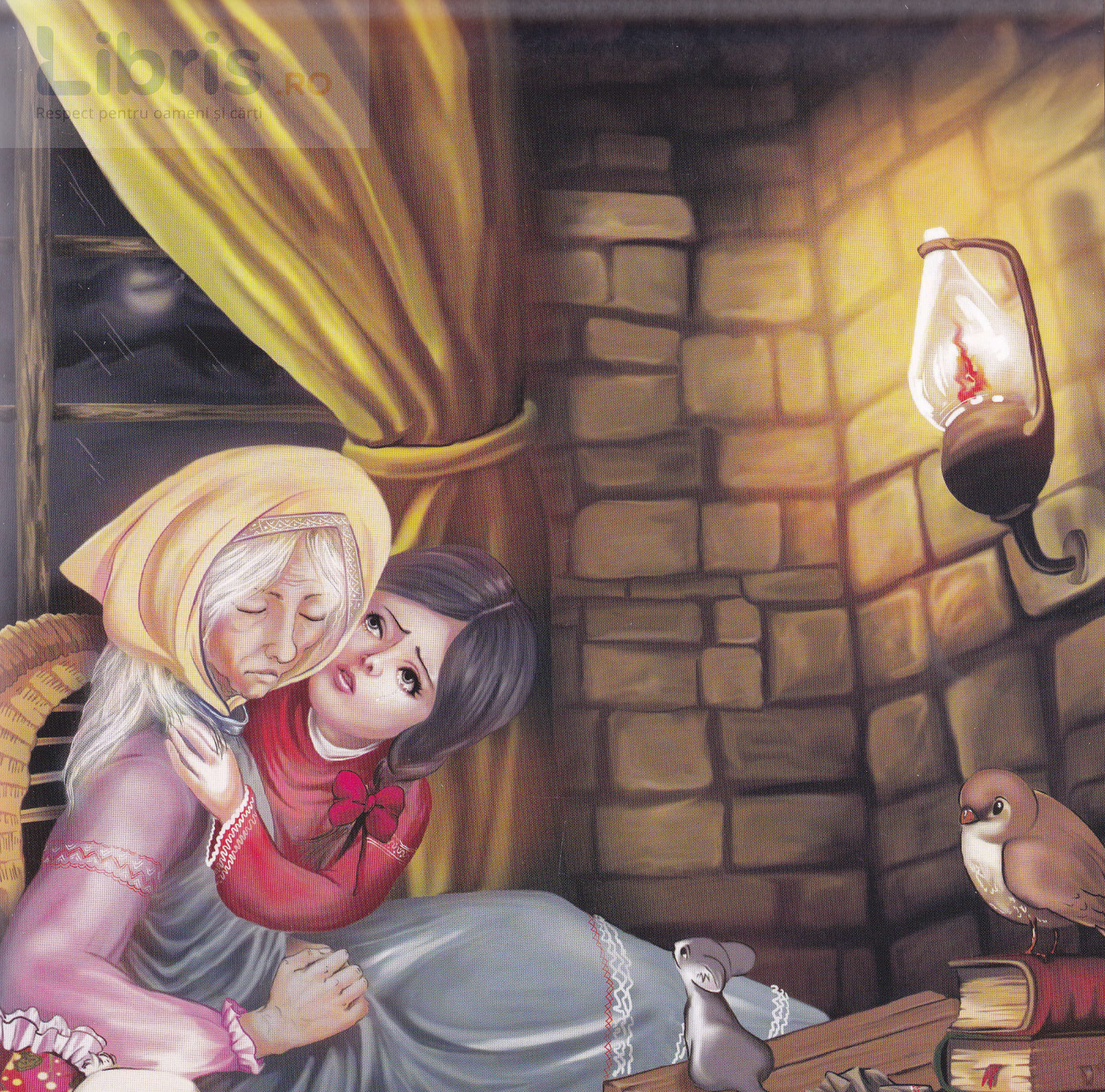
Bătrâna s-a bucurat văzându-și fiica, apoi s-a întristat aflând că feciorul ei nu vine.

— Fata mea, fii binecuvântată! Vă iubesc pe amândoi la fel de mult, așa că-l iert pe fratele tău. Dumnezeu e mare și doar el poate să judece!

Mângâindu-și copila pe creștet, bătrâna a închis ochii pentru totdeauna.

În acea clipă, fata s-a preschimbat în albină, iar băiatul – în păianjen. Albina zumzăie veselă printre suratele sale și zboară din floare în floare, iar oamenii o îndrăgesc fiindcă e harnică și dăruiește miere. În schimb, păianjenul urâcios își țese de atunci pânza prin cotloane, iar oamenii i-o strică și-l alungă.

LEGENDA ARICIULUI

Când Dumnezeu a făcut lumea, s-a gândit să facă și timpul. Așa că a luat un ghem cu ață albă și altul cu ață neagră și a început să depene firele într-un singur ghem. Când Dumnezeu răsucea firul alb, se făcea ziua, iar când răsucea firul negru, peste lume se lăsa noaptea. Munca era nesfârșită și, după un timp, Dumnezeu a început să obosească. Atunci s-a gândit să ceară ajutor viețuitoarelor de pe pământ.

— Cine, oare, s-ar încumeta la o asemenea trudă? Voi, șoimilor?

— Firele sunt prea subțiri pentru pliscurile noastre, Doamne!

— Voi, cerbilor?

— Ni s-ar încurca ața în coarne...

Și tot așa, fiecare vietate chemată dinaintea lui Dumnezeu a găsit câte o scuză. Doar ariciul a încuviințat bucuros să ajute. Au trecut așa un an, o sută de ani, o mie de ani... După zece mii de ani, oboseala l-a învins pe arici, care a căzut într-un somn adânc.

Firul alb s-a rupt, iar pe ghemul lui Dumnezeu s-a răsucit, multă vreme, doar firul negru. Când s-a trezit, bietul arici s-a îngrozit văzând că, mii de ani, pe pământ a fost noapte. De spaimă, tot părul i s-a ridicat pe spinare.

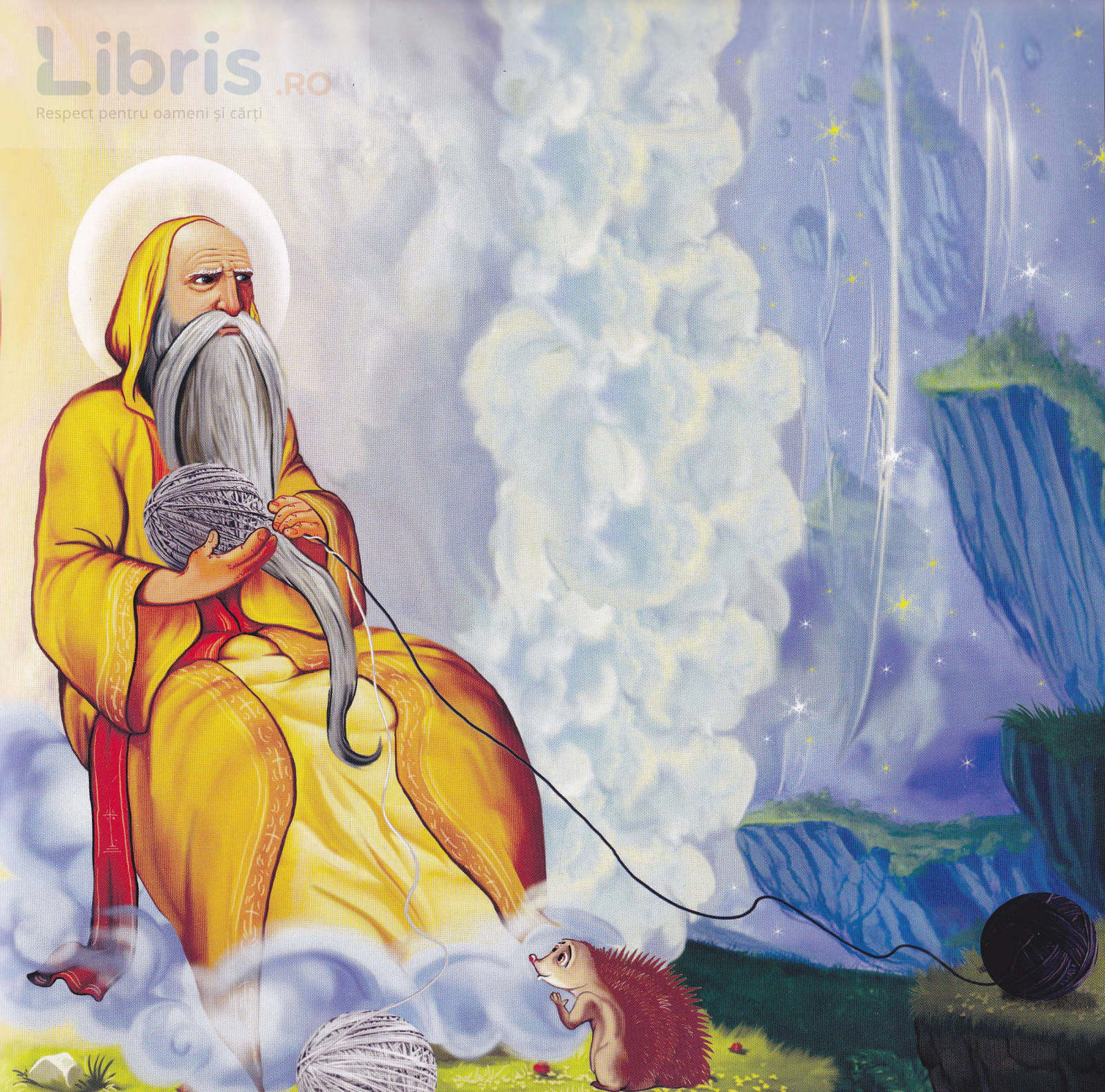
— Părul să-ți rămână mereu zburlit, să-ți fie teamă pe vecie de fapta ta necugetată! a tunat Dumnezeu. Dar, pentru că atâta timp mi-ai ținut ghemele, ca un ghem să te strângi când se va apropia cineva de tine!

Așa că, până-n zilele noastre, ariciul se face ghem când se află în pericol, iar țepii de pe spate îl feresc de dușmani.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LEGENDA CERBULUI

Se spune că Dumnezeu, după ce a făcut Cerul și Pământul, a zămislit și animalele, rânduind fiecăruia și locul unde să-și ducă traiul. Peștilor le-a dat adâncul apelor, păsărilor le-a hărăzit înaltul cerului, șerpii au rămas să se târască pe pământ, iar urșii și lupii și-au făcut culcuș în pădure. Astfel, fiecare vietate și-a găsit sălașul. Și toate păreau mulțumite, doar cerbul rămăsese gânditor. A stat, s-a frământat, a scurmat o vreme pământul cu copita, apoi și-a luat inima în dinți și s-a înfățișat dinaintea lui Dumnezeu.

— Doamne, eu cred că fiarele pădurii au nevoie de un stăpân...

— Și pe cine socotești tu demn de asemenea onoare?

— Păi... cine altul decât eu?

— Te simți în stare să-ți conduci supușii și crezi că-ți vor da ascultare?

— Nu mă îndoiesc de asta, mărite Doamne!

— Bine, cerbule! Atunci așa să fie. De azi, tu ești stăpânul codrilor!

Mare a fost bucuria cerbului! Cu atâta ușurință i se dăduse rangul visat, încât și-a închipuit că va primi orice pofteste.

— Doamne, aș mai vrea să-ți cer ceva... Cum vor ști animalele pădurii de cine să asculte? Poate ar fi bine să port un semn care să le arate că le sunt stăpân.

— Să-ți fac blana pestriță?

— Păi... nu cred că e un însemn domnesc.

— Să-ți dăruiesc atunci o coadă stufoasă?

— Doamne, dar o coroană, cum au regii, n-ai putea să-mi faci?

— Prea bine, atunci!

Dumnezeu a smuls două ramuri înfrunzite de stejar și le-a înfipt în fruntea cerbului. Crengile s-au lipit îndată, de parcă acela ar fi fost dintotdeauna locul lor. Mândru nevoie mare, cerbul s-a întors în pădure și și-a chemat, cu un strigăt prelung, toți supușii. În poiană s-au strâns iepuri temători, vervețe jucăușe, vulpi roșcate, bursuci morocănoși, căprioare sfioase, bufnițe înfoiate și arici țepoși. Numai lupul a rânjit disprețuitor și i-a întors spatele.

Când cerbul a încercat să-l oprească, lupul și-a arătat colții ascuțiți, mârâind fioros. Coarnele falnice ale cerbului nu-l impresionau: l-ar fi putut sfâșia într-o clipă, dacă ar fi vrut! Cerbul a uitat și de

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

